

Puheenjohtajalta

Tämän kirjoituksen ei ole tarkoitus olla masentava, kerskaileva tai itsekäs, vaan päinvastoin. Haluan kertoa esimerkin siitä, kuinka oman alan töitä voi saada, vaikka toisinaan niiden hakeminen on vähintäänkin epätoivoista ja raastavaa.

Vuosi sitten tähän aikaan olin töissä puhelinvaihteessa – jotakin täytyy tehdä työkseen ihmisen, joka omaa tyhmyyttään on lähtenyt lukioista väärälle alalle ja kärsinyt siitä opintotuen loppumisen muodossa. Kyseinen työ oli minulle aivot lamauttava kokemus; en päässyt käyttämään osaamistani tai ylipäänsä tekemään asioita, jotka koen pienessäkään määrin mielekkäiksi. Kahdeksan tunnin luureissa istumisen jälkeen takki oli niin tyhjä, etten enää jaksanut juurikaan suoda ajatuksia muulle kuin sohvalle makaamiselle.

Ehdin olla puhelinvaihteessa yhdeksän kuukautta, täyttelin työhakemuksia lähes viikottain ja epätoivoisesti etsiskelin mm. työkkärin ja kaupungin sivuilta omaan alaan edes etäisesti viittaavia paikkoja. Niin teki nähtävästi moni muukin, enkä päässyt edes haastatteluihin. Pienemmistä kaupungeista tänne muuttaneena moinen ilmiö oli tyrmistyttävä; aiemmin olen lähes kaikissa tapauksessa saanut hakemaani työtä, tai ainakin minut on kutsuttu paikalle näyttäytymään. Miksette tajua, että olen oikeasti hyvä työntekijä ja minkälaista superhakemusta te oikein vaaditte!?

Lopulta päätin sanoa keväällä itseni irti ja olin jopa valmis myymään kaikki periaatteeni ja hakemaan ilmaista harjoittelupaikkaa. Sain kuulla mukavan kuuloisesta pestistä, joka liittyi museopuutarhahankkeeseen; ajattelin, että mieluummin sentään vietän päiväni kädet mullassa kuin luurit korvilla. Tilanne johti toiseen, ja lopulta pääsin hankkeen tiimoilta suunnittelemaan lapsille omaa luontokierrosta – sain palkan lisäksi projektin ajaksi oman työhuoneen ja kutakuinkin vapaat kädet. Aiempaa media-alan koulutustani hyödyntäen taitoin opastuskierroksen lisäksi lapsille puuhavihkosen ja pääsin viimein käyttämään työssäni niitä avuja, joita olen harrastuneisuuden myötä kartuttanut.

Mikä vielä parempaa, sain kyseisen työpaikan kautta kuulla toisesta hankkeesta, johon kaivattiin haastattelu- ja kirjoitustyön tekijää. Asiat tuntuivat punoutuvan toisiinsa ja vuoden kärvistelyn ja epätoivon jälkeen olin yhtäkkiä tilanteessa, jossa minulla oli viisi oman alan työpaikkaa hyppysissä!

Kaikki toki lyhyehköjä projekteja, mutta eipähän pääse tylsyyks iskemään. Eikä mitään tarvitse tehdä palkatta.

Tällä tuurittajan ja vanhemman opiskelijan auktoriteetilla haluan nyt valaa uskoa varsinkin nuorempiin opiskelijoihin; töitä on ja niille tarvitaan tekijöitä, vaikkei niitä mol.fi -sivustolla näkyisikään. Raivostuttavalta tuntuva paasaus verkostoitumisen tärkeydestä on saanut kuluvana kesänä konkretiaa ympärilleen; olen mm. ollut tekemisissä useiden entisten nefalaisten (pääaineeni ainejärjestö) kanssa ja uskon, että tulevaisuudessa myös Museion toimii samanlaisena verkkona jäsenilleen. Turun kokoisessa kaupungissa myös kilpailu on tietenkin kovempaa ja mikäli hakemuksia tulee satoja (jopa tuhansia!), turvautuu niitä käsittelevä ihminen luultavasti omiin verkostoihinsa; suhteiden vaikutusta ei voi kiistää.

Omaa osaamistaan ei kannata myöskään arastella tai peitellä. Jos olet musikaalinen, osaat piirtää, tehdä käsitöitä tai omaat jedivoimia, koeta ujuttaa se myös työhösi tai työhakemukseen, vaikkei sitä erityisesti pyydetäkään. Odotusten ylittäminen onnistuu juuri tätä kautta.

Niin ja vielä; tulkaa mukaan Museionin toimintaan! Tänä vuonna useampi hallituslainen eläköityy ja yhdistys tarvitsee kipeästi uusia hääääjiä. Aiempaa kokemusta ei tarvita; itsekin hyppäsin rivijäsenestä suoraan puheenjohtajaksi...ja näyttäähän sekin hyvältä siinä kuuluisassa ceeveessä.

Maiju Oikarinen

Kirjoittaja on 26-vuotias jedivoimaton opiskelija, jonka sisäinen puolankalainen edelleen odottaa suurta epäonnen rysähdyttä kaiken hyvän tuurin jälkeen.